

„Isus Hristos este același ieri, azi și în veci.“ (Evrei 13:8)

SCRISOARE CIRCULARĂ – februarie 1978

Dragii mei frați!

Vă salut în Numele scump al Domnului Isus Hristos, cu Ieremia 20:9 *“Dacă zic: ‘Nu voi mai pomeni de El și nu voi mai vorbi în Numele Lui!’ iată că în inima mea este ca un foc mistuitor, închis în oasele mele. Caut să-l opresc, dar nu pot.”*

Anul 1977 a venit și a trecut. Odată cu intrarea în 1978 am ajuns la o altă răscruce importantă. Probabil că pentru unii, începerea noului an a fost o mare dezamăgire. Fie ca noi să folosim timpul și să fim mai hotărâți ca niciodată să-L slujim pe Domnul. Încă ne stă în față cea mai mare misiune. Haideți să privim spre cer și să ne verificăm pe noi înșine și lucrurile pe care le credem și le învățăm, și să facem un inventar din punctul de vedere al Scripturii. Să nu căutăm scuze ca să justificăm predicarea anului 1977, ci mai degrabă să recunoaștem adevărul Cuvântului lui Dumnezeu. *“Nimeni nu știe ziua sau ceasul venirii Lui.”*

Deja din anul 1972, Duhul Sfânt m-a determinat să corectez câteva lucruri în timpul vizitelor în diferite țări. Pentru că atunci s-a pus accentul în mod deosebit pe anii 1973 și 1977, m-am simțit de asemeni călăuzit să ating acest punct, între alte afirmații vitale din ultima mea broșură. Unii au fost cutremurați de abordarea mea directă și sinceră, dar acum mii de oameni sunt mulțumitori pentru aceasta. Oricum, nimeni nu știe prin ce agonie a sufletului am trecut când am corectat acele lucruri. Desigur, aș fi putut lăsa lucrurile să se strecoare pe nesimțite, și să merg mai departe cu fiecare și să mă bucur de prietenia tuturor fraților, dar Cuvântul Domnului a fost în inima mea ca un foc mistuitor închis în oasele mele. Trebuia să vorbesc. Singurul lucru pe care-l regret este faptul că am amintit pe unii în ultima mea broșură și prin aceasta am rănit frații. Vreau să spun aici că nu am nimic în inima mea împotriva nici unuia dintre ei. Aș putea să-l îmbrățișez pe oricare frate în adevărata dragoste a lui Dumnezeu.

“De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.” (Rom. 8:28) De fapt, Dumnezeu știe, nu ni se putea întâmpla ceva mai bun decât ca Dumnezeu să ne dăruiască acest an 1978. Este adevărat, în cursul anilor 1960 și 1961, fratele Branham s-a referit în trei rânduri la anul 1977, dar ce s-a făcut cu acest lucru? Multe inimi au fost zdrobite și disperate din cauza aplicării greșite a acestor lucruri.

În “Cele 70 de săptămâni din Daniel”, el vorbește despre 1977, - al 70-lea jubileu, răpirea Miresei dintre neamuri și revenirea lui Hristos la evrei. El afirmă foarte clar: “I never learned this until yesterday. I picked it up from historian...” (Până ieri eu nu am știut acest lucru. L-am luat din istorie...) El nu a spus că i-a fost descoperit de Duhul Sfânt din Cuvânt; l-a învățat și l-a luat din cărți istorice. El spune: “And I’m grateful to Mr. Smith of the adventist church for his views. I’m very grateful to Dr. Larkin of his views...” (Și sunt foarte mulțumitor domnului Smith de la biserica adventistă, pentru studiile sale. Sunt de asemeni foarte mulțumitor doctorului Larkin pentru cercetările sale....) Oare astăzi ar mai fi el la fel de mulțumitor? El amintește cei 1954 de ani acordați evreilor până în 33 dH, când ei l-au respins pe Hristos, și afirmă: “If the same time were allotted to the gentiles, then...” (Dacă neamurilor le-a fost dat tot atâta timp, atunci...) El nu spune că “le-a fost dat”, ci “dacă le-ar fi fost dat...”. Eu nu am putut fi niciodată de acord cu calculele, pentru că acestea nu au o bază biblică. Am respectat aceste lucruri pentru că au fost folosite de fratele Branham. Asemenea preziceri au dat întotdeauna greș. Dumnezeu este obligat întotdeauna față de Cuvântul său, nu față de niște date, fie că acestea au fost calculate corect sau greșit.

“That was in 1933 and I predicted that there would be some great tragedy happen to this United States before or by the year 1977.” (Asta a fost în 1933 și eu am prezis că acestor State Unite li se va întâmpla o mare tragedie înainte sau în jur de anul 1977.) Au fost unii care au repetat această afirmație iar alții au vorbit foarte entuziasmați și cu convingere, despre asta. Acum este liniște peste tot. Trebuie să admitem că nu s-a întâmplat.

Este o diferență între o prezicere și o proorocie. Într-o prezicere vorbește omul, fie el chiar și un prooroc. Într-o proorocie, vorbește Dumnezeu prin om. În timp ce prezicea, el a afirmat: “I could be wrong, I could miss it...” (Eu aș putea greși...) **Dumnezeu nu greșește niciodată.** Când el a spus “Așa vorbește Domnul!”, aceasta nu a putut greși. Într-o proorocie poate fi o prezicere, dar o prezicere în sine nu este o proorocie. În acest punct a fost înțelegerea greșită. Unii au tratat prezicerea unui prooroc ca pe o proorocie și au predicat în felul acesta. Dar nu ne dăm seama că astfel atribuim omului infailibilitatea, pe când aceasta aparține doar lui Dumnezeu? Vedeniile pe care I le-a arătat Domnul în 1933 se vor împlini cu siguranță, chiar dacă ele nu s-au materializat în 1977. Acum este timpul să veghem și să ne rugăm, nu să spunem în inimile noastre “Domnul meu întârzie.” Acum se poate întâmpla orice, în orice moment.

Trebuie să admitem că nu s-ar fi întâmplat nici un rău, dacă acele afirmații ar fi fost lăsate în contextul și la locul lor. Fratele Branham nu a fost numai un prooroc ce a primit Cuvântul direct de la Dumnezeu; el a fost un om, care, evident, a studiat ceea ce au spus și alții.

Eu am urmărit cu înfrustrare și amărăciune diversele slujbe și pretențiile incredibile. Suflete prețioase au fost călăuzite greșit, pentru simplul fapt că din unele afirmații s-a făcut o doctrină, și aceasta a fost așezată deasupra Cuvântului. Aceia care au încercat să-l ridice atât de sus pe fratele Branham au adus cea mai mare rușine asupra lui. Cei care încearcă în continuare să expună afirmațiile sale și să explice vedeniile lui, trebuie să-și dea seama că acest lucru nu merge. Prin acest fapt este evident că ei singuri se descalifică de la slujba Cuvântului.

Fratele Branham spune: "...I turned and looked, and I saw this United States burning like a smolder – rocks had been blowed up. And it was burning like a heap of fire in logs or something that just set it afire; and looked as far as I could see and she had been blown up..." (M-am întors și am privit, și am văzut Statele Unite arzând ca un foc înăbușit – stâncile săriseră în aer. Și ardea ca o grămadă de bușteni sau ca ceva ce tocmai este pus pe foc. M-am uitat și cât vedeai cu ochii, totul era explodat...) Poate cineva să spiritualizeze stâncile explodate? A spiritualizat fratele Branham cea de-a șaptea vedenie sau altele? Dacă da, când și unde a făcut-o? Dacă nu, de ce încercați s-o faceți voi?

Nu ar trebui ca începutul acestui an să fie o experiență care să ne trezească și să ne facă să punem pe primul plan slujba Cuvântului, și restul să-l lăsăm în seama Domnului? Dacă nu încetăm cu toate explicațiile, nu putem începe în modul corect cu Dumnezeu. De ce trebuie ca cineva să se specializeze în lucruri care produc numai confuzie? De ce nu se corectează nimeni? Din prea multă mândrie? Fiecare din noi ca să urce, mai întâi trebuie să coboare.

Mai târziu lumea a fost străbătută de doctrina celor șapte tunete. De ce în loc de trezirea așteptată în mijlocul Miresei, nu se vede decât ceartă și discordie? Ce este cu noul nume al lui Hristos, care urma să fie descoperit în tunete, așa cum a spus proorocul? (Peceți 158). Nu puteți vedea că se dau tot felul de tâlcuiri, dar în realitate nu se face de cunoscut lucrul care a fost la început? Supuneți aceste lucruri la testul Cuvântului, și veți vedea că nu vor rezista.

Alții pierd timpul cu explicații despre călărețul de pe calul alb. În pecetea întâi este văzut anticristul pe un cal alb, care mai târziu își schimbă culoarea. În Apocalipsa 19 este văzut Hristos Însuși venind pe un cal alb. Ochii săi sunt ca niște flăcări și numele Său este Cuvântul lui Dumnezeu. Unde vorbește Scriptura despre un altul care călărește pe un cal alb?

Mai sunt aceia care încearcă să interpreteze "vedenia cortului" și s-o pună în legătură cu învierea. Aș putea să întreb cum este posibil acest lucru? Cum poate avea loc o chemare la altar și o slujbă a cortului la înviere? Biblia ne spune: "*Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați ...*" Slavă Domnului pentru asta. În legătură cu vedenia cortului, fratele Branham spune: "A lady was there to give her testimony on a tape recorder, and was asked: "What happened in the little room?..." ("Acolo era o doamnă, ca să-și dea mărturia pe un casetofon, și a fost întrebată: "Ce s-a întâmplat în cămăruță?") Eu sunt convins că odată ce a avut loc învierea, nu mai e nevoie de nimeni care să înregistreze ceva. Atunci va avea loc schimbarea trupului nostru, nu vindecări. Și nu într-o cămăruță, ci în toată lumea.

Mulți din sfinții Vechiului Testament au înviat cu Hristos. Ei au trebuit să aștepte 40 de zile până ce El a fost gata să urce la cer. În toată lumea se împărtășește zvonul că între înviere și răpire va fi o perioadă de 30-40 de zile în care se va desfășura o slujbă specială. Dacă cineva știe de vreo bandă pe care fratele Branham să fi predicat clar acest lucru, mi-ar place să aud despre asta. Multe lucruri sunt presupuse și împărtășite sub impresia că aparțin fratelui Branham. Unde este baza biblică pentru aceste lucruri? Haideti să rămânem cu învățătura sănătoasă. Amin!

Eu am făcut tot posibilul să aduc o atitudine echilibrată prin așezarea mesajului fratelui Branham în Scriptură. Orice ar putea veni, eu am stat de partea slujbei dovedite din timpul nostru. De multe ori mi-am riscat viața. Eu îl iubesc și-l respect pe proorocul lui Dumnezeu. În același timp, sunt convins că frații din primul secol al creștinismului nu l-au predicat pe Pavel, deși el a avut o trimitere specială. Ei l-au predicat pe Hristos și și-au aliniat învățăturile cu descoperirea pe care Pavel o primise de la Dumnezeu. Ei nu explicau vedeniile lui Pavel, ci predicau Cuvântul. De ce nu facem și noi la fel? Nu am auzit niciodată despre însărcinarea de a predica un prooroc. Știu doar că noi trebuie să-l predicăm pe Hristos - Cuvântul, și să amintim un om al lui Dumnezeu doar în legătură cu subiectul la care ne referim. Nu a venit timpul în care noi trebuie să punem accentul pe umblarea personală cu Dumnezeu? Altfel cum să ne pregătim și cum să trăim o viață sfântă? Dacă nu ne învățăm lecția acum, Dumnezeu va trebui să ia pe alții cu care să meargă mai departe. Unele adunări sunt entuziasmate atâta timp cât se face referire repetată la fratele Branham iar Cuvântului I se dă mai puțină atenție. Cât de departe trebuie să se ajungă cu aceste lucruri până ne vom da seama că undeva este ceva greșit? Noi vorbim despre înviere, dar am înviat noi la o viață nouă cu Hristos? Vorbim despre transformarea trupurilor noastre, dar ne-am gândit la schimbarea minții, a sufletului și a întregii ființe? Numai cei care au fost schimbați în sufletul lor vor avea parte de transformarea trupurilor lor.

În 25 decembrie 1977, am fost informați că fotografia cu norul este criticată, pentru că data apariției, în 28 februarie 1963, pare să nu coincidă cu cea înregistrată de pe benzi. Dar nu s-a putut da nici un răspuns satisfăcător.

Dumnezeu nu-și va putea desăvârși lucrarea în noi decât dacă ne supunem Capului și permitem Cuvântului să fie autoritatea noastră. Dacă noi suntem Biserica Mireasă, de ce sunt credincioșii împărțiți în grupuri fanatice, condamându-se reciproc că nu-și cred unii altora tălmăcirile? Dacă nu stăm împreună în unitate, vom cădea din cauza diviziunilor.

Dragii mei frați, nu vreau să judec, dar mă simt împovărat pentru copiii lui Dumnezeu. Eu nu pot pretinde că sunt super-duhovnicesc sau că am vreun dar deosebit, sau vreo descoperire sau vreo slujbă. Singura mea dorință este să fiu un adevărat slujitor al lui Dumnezeu.

În prima epocă a bisericii, credincioșii i-au pus la încercare pe aceia care au pretins că sunt apostoli și au descoperit repede că de fapt nu erau. În mișcarea ecumenică sunt uniți toți, indiferent de doctrinele sau practicile lor asupra lucrurilor duhovnicești. Nu așa stau lucrurile cu trupul lui Hristos. **Unitatea între mădulare poate avea loc numai dacă noi devenim parte a aceluși Cuvânt (nu parte a vreunei tălmăciri), și ne supunem în totalitate conducerii lui Hristos.**

Domnul încă poartă de grijă

Din când în când am avut câte o călăuzire interioară directă din partea Duhului Sfânt. În octombrie 1976, am programat o călătorie la o adunare din Noua Zeelandă. Pe drum am planificat niște adunări în India. S-au făcut pregătirile, când deodată, pe la 10 dimineața, o voce interioară a vorbit foarte clar: “Anulează călătoria spre India.” Nu am vrut să ascult, pentru că întotdeauna încerc să-mi țin cuvântul. Pe la 11:30 același lucru s-a repetat, însă cu o intensitate mai mare: “Anulează călătoria spre India.” Am sărit, am luat telefonul, și am trimis o telegramă.

Vă puteți imagina ce am simțit când am auzit știrile de la ora 8 în data în care eram așteptat să zbor de la Bombay la Madras? Avionul pe care urma să-l iau a luat foc după decolare, s-a prăbușit și 96 de pasageri au murit. Poate că Dumnezeu încă nu a terminat cu mine. O, ce mulțumire adâncă s-a revărsat din sufletul meu către Domnul.

Duminică, 25 septembrie 1977, s-a întâmplat ceva foarte ciudat. În timp ce conduceam mașina spre adunarea de la Zürich, inima mea a fost împovărată pentru poporul lui Dumnezeu. Nu am putut decât să plâng și am spus Domnului: “O, Dumnezeule, astăzi se vor aduna sute din copiii tăi. Acest an se apropie de sfârșit, și cu siguranță noi vom trece în 1978. Ce trebuie să le spun copiilor Tăi de data aceasta? Ei au nevoie de mângâiere de la Tine, din Scriptură.”

În timp ce conduceam rugându-mă și vărsându-mi inima, El mi-a vorbit din nou, clar, cu o voce interioară: “Vorbește poporului Meu despre slujitorul Meu Moise.” M-am gândit că este foarte ciudat, și am răspuns: “Doamne, încă tot nu știu despre ce vrei Tu să vorbesc.” El a continuat: “Citește Fapte 7 de la versetul 17.” Cei care nu au experimentat niciodată așa ceva, nu vor înțelege. Am început să tremur, a trebuit să opresc în parcare următoare și am început să plâng cu amar. După o vreme am citit textul, și sunt mulțumitor căci Duhul Sfânt mi-a dăruit înțelegerea. Timpul pentru exodul Israelului se apropiase, dar încă nu venise pe deplin. Când Moise avea 40 de ani, a avut pe inimă dorința de a-și vizita frații. El a crezut că ei vor înțelege că Dumnezeu îi va elibera prin el, dar ei nu au înțeles. În prima zi el a ucis un egiptean; a doua zi a încercat să rezolve o dispută între doi evrei, apoi a fugit în ținutul Madian fără să fi rezolvat ceva. Timpul lui Dumnezeu era atât de aproape, dar încă nu venise.

Dragii mei frați, vedeți paralela? Moise a mers cu cele mai bune intenții. El știa că a fost chemat pentru scopul acela, dar încă nu sosise ceasul lui Dumnezeu. Conform Galateni 3:17, legea a fost dată la 430 de ani după făgăduință. (Gen. 15:13). Când Moise avea 40 de ani, trecuseră numai 390 de ani. El era adevăratul prooroc, și avea mesajul adevărat. Totul era în ordinea perfectă, doar că timpul a fost fixat prea repede.

Aceasta este lecția pentru timpul nostru. Nu este de ajuns ca timpul să fie aproape; trebuie să vină ceasul. Câtă vreme timpul este aproape, noi prevestim și încercăm să împlinim Cuvântul lui Dumnezeu, iar rezultatul este o decepție. Când vine timpul, Dumnezeu cerului își amintește făgăduințele și Își împlinește planul de mântuire cu evreii și neamurile. Acesta este un lucru absolut sigur.

Dumnezeu să ne ajute să înțelegem că cel mai mare prooroc al Israelului a încercat să stabilească o dată a împlinirii unei făgăduințe, în loc să aștepte ca Dumnezeu să o facă. De aceea, să nu ni se pară ciudat că cel mai mare prooroc pe care l-a avut biserica a încercat să stabilească o dată, prin prezicerea lui. Asta nu schimbă faptul că Dumnezeu își va împlini scopul în timp, așa cum a promis. Dumnezeu nu întârzie niciodată.

Oricum, toate aceste lucruri sunt incluse în programul măreț al lui Dumnezeu. Să înaintăm cu El, și vom mărturisi și vom avea parte în cea mai mare lucrare a tuturor timpurilor. Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Din însărcinarea Lui,
fratele Frank